

AGDENES MENIGHETSBLAD

Nr 2 - 2020

Nr 2 2020
52. årgang

Redaktører:

Helga Hugdal Ødum
Leif Veland

Redaksjonskomite:

Helga Hugdal Ødum
Tlf. 926 27 243

Epost: helgahugdal@hotmail.com

Leif Veland
Tlf. 990 02 919

Epost: leifveland@gmail.com

Tormod Selmer Nergaard
Tlf. 906 68 118

Jon Ola Lien
Tlf. 906 83 602

Epost: jonola@pro-media.no

Lars Sperre
Tlf. 995 99 765

Epost: ls776@kirken.no

Kasserer: Jon Ola Lien
Bankgiro nr: 4270.30.16671

Foto forside:

Ei nymalt Agdenes kirke
Foto: Leif Veland

Neste nr av bladet:

onsdag 16. september

Frist for stoff:

20. august

Layout:

Leif Veland

Trykk:

Orkla Grafiske AS
7300 Orkanger
Tlf. 72 48 23 20

Epost: firmapost@orklagrafiske.no

Ja, me må berre seie det. Folk har hatt nokre vanskelege månader. Frå sin vanlege trygge kvardag, vart folk rivne opp. Ein måtte laga nye rutinar, nye avtalar, nye måtar å løysa kvardagen på. Logistikken gjekk ikkje opp lenger. Heimekontor, heimeskole og videomøte er ord som har glidd inn i språket vårt.

Men i slike tider lærer folk seg til å finna nye løysingar. No er livet sakte, men sikkert, på veg tilbake til det normale, sjølv om me dagleg vert fortalt at dette ikkje er over. Og det er rett. Det er ikkje over, men trykket har letta litt, og menneska har ei fantastisk evne til å tilpassa seg. Men når dette er over, kjem me til å sjå oss tilbake, og festa oss med alle dei nye kreative løysingane som såg dagsens lys i denne vanskelege perioden. Særleg innan kommunikasjon, vil me sjå at koronatida sette fart i utviklinga. Teknisk sett har det vel ikkje vore nokon revolusjon, men måten å bruka kommunikasjonen på, har skote fart. Me har sett det i bruk i heimeskole. Me har sett det blant legar som har konsultasjonar på video. Me har sett det på konferansar og annan møteverksemd. Enkelte hevdar at ein no har lært at ein kan ha videomøte i staden for å reisa til konferansar. Slik kan ein sleppa unna flyreiser, og spara både pengar og miljøet.

I ei tid då me ikkje hadde høve til å møtast i kyrkja, vart det viktig for kyrkja å møta folk heime utan fare for smitte. Og me må vel kunna seie at folk frå Agdenes sokn har vore med å brøyta veg med nye løysingar. I artikkelen «Digitale gudstjenester – et alternativ i en koronatid» side 10 i bladet, fortel Lars Sperre om korleis det heile starta.

I perioden kyrkja var stengt for vanleg gudsteneste, vart det sendt fem gudstjenester frå vårt sokn. Til saman har desse hatt 13000 visingar. Avisa Sør-Trøndelag skreiv om dette 15. april. For å finna rett tal på kor mange som eigentleg har sett innhaldet, må ein trekkja frå 20%. Ein finn likevel at over 10400 har sett heile eller delar av gudstenesta. Det ville fylt mange kyrkjer.

Sjølv vart eg så imponert over den flotte ramma, det konsentrerte innhaldet og den gode produksjonen på den første sendinga som kom frå Ingdalen kyrkje. Ingen dødtid, stramt opplegg og rett på sak. Det er ikkje så rart at det blir bra når det er spisskompetanse i alle ledd.

I tillegg til gudstenestene har det vorte laga ein annan video som har vorte vist på Hamnaugen helse- og omsorgssenter. Eit flott tiltak. Det har og vorte laga ein liten video som er delt med Småbarnssang og barnekor.

I skrivande stund dukkar det opp ei ny direktesending på heimesida til Agdenes menighet. Denne gongen er det overføring frå friluftsgudstenesta på Fjølåsen. Noko seier meg at dei nye formidlingsmåtane ein har utvikla, kan vera gode å ta med seg for kyrkja. Og at dette er erfaringar ein vil byggja vidare på når samfunnet er tilbake i vanleg drift.

Kveldstanker

Helga Hugdal Ødum

”Fred være med dere!”

Endelig kunne vi samles i kirka igjen. Samles etter de nødvendige forsiktig-ukene med forsiktig-liv som ikke engang tillot at vi møttes til gudstjenester. Slik måtte det være. Dugnad. For å beskytte hverandre. Nå er det dessverre ikke sprengfullt i kirkene våre sånn til vanlig. Det kan være glissent i benkeradene. Så ærlige må vi være. Og samtidig: Jeg har møtt mange som har uttrykt at de håper at kirkene snart kan åpne igjen. Vi har lest at Danmark har åpna, men uten at folk fikk synge de første ukene (!). Jeg smilte av avgjørelsen, og samtidig ser jeg at syngende dansker lettere kan smitte andre enn ikke-syngende. For i Danmark synger de virkelig! Også i kirkene. En gang begynte jeg å lure på om jeg hadde satt meg midt inne i et kor. Men jeg hadde ikke det. Det var ”bare” vanlige kirkedanskers sang rundt meg.

Vi synger bra i kirkene her, også. Og 1.pinsedag kunne vi endelig synge sammen i vakre, nymalte Agdenes kirke. Vi sang blant annet den store, danske salmedikter Grundtvigs salme ”I all sin glans nu

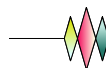
stråler solen, livslyset over nådestolen, nu er det pinseliljetid”. Og vi sang ”Ånd fra himlen, kom med nåde, kom med liv og lys her ned!” Men først hadde vi blitt registrert med navn og telefonnummer, for slik er reglene nå, og de skal følges. Skulle det vise seg at en eller annen er smitta med det fryktede virus, så er det mulig å få gitt beskjed til alle de andre som var med på samme arrangement. Og vi satt selvfølgelig med god avstand, og også andre forholdsregler var tatt.

Teksten var fra Johannes 20, om de redde disipler som hadde isolert seg – i sorg og frykt etter at Jesus var død. ”Da kom Jesus; han sto midt iblant dem og sa: ”Fred være med dere”. Og da han hadde sagt det, viste han dem sine hender og sin side. Disiplene ble glade da de så Herren. Igjen sa han til dem: ”Fred være med dere. Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere”. Så åndet han på dem og sa: ”Ta imot Den Hellige Ånd”.“ Lars prest nevnte i sin preken at det også er godt for oss, i denne merkelige tida, å få høre Jesu ord: ”Fred være med dere”. ”Jesus

sier det samme til oss, også”. Og Lars avslutta forbønnen med det samme: ”Gi oss din fred, Herre. Ja, det ber vi deg om”.

Den Hellige Ånd, som kom på Pinsedag, var lovt og forberedt. Jesus hadde sagt at Han ikke ville etterlate disiplene ”som foreldreløse barn” (Joh.14, 18). Han ville komme til dem og fortsatt være nær dem på en spesiell måte, gjennom Talsmannen, som Ånden også er kalt. Vår kristne tro bekjenner en treenig Gud. Og her lener jeg meg på det jeg har fått overlevert, selv om det er litt uforståelig for mennesketanken: Gud er én, men samtidig tre: Gud Fader, Guds Sønn og Gud, Den hellige Ånd. Åndens oppgave er å peke på Jesus og minne oss om Ham og hans nåde og kjærlighet. Så skal vi få hvile – i visshet om at Jesu fred også gjelder i vanskelige tider hvor vi ikke helt vet hvor det bærer hen.

Pål Ove Lilleberg er av Nidaros biskop tilsatt som prostiprest i Orkdal prosti. Lilleberg vil gjøre tjeneste ved ledighet, sykmelding, ferie og andre fravær hos prestene i prostiet. Han vil ha kontor i menighetshuset på Fannrem. Lilleberg er godt kjent i Orkdal prosti både som sokneprest i Orkanger og Geitastrand og nå sist i Børsa og Skaun.

Pål Ove vil bli innsatt i tjenesten sin under en gudstjeneste i Orkdal kirke 15. november kl. 1100.

Vi ønsker Pål Ove velkommen i ny stilling i prostiet.

Dagfinn Thomassen
prost

Dugnad ved Agdenes kirke

I fire uker har dugnadsfolk vært opptatt med å skrape og male Agdenes kirke. Nå er arbeidet ferdig, og folk som kommer til kirka, vil møte den skinnende hvit og nymalt.

Tekst: Leif Veland

Det var avdelingsleder for bygg og anlegg i Orkland kirkelige fellesråd, Noralf Ljøkjel, som tok initiativet til å få i gang vedlikeholdsarbeid ved kirka. Vestsida var særdeles malingslitt, og på sørsida var det rustfargede striper nedover veggen – et resultat av at det har blitt brukt ikke-galvanisert spiker fra starten av. Vinduer hadde skrikende behov for kitt.

Maling, leie av stillas, lift og utstyr til gjennomføring har fellesrådet

Koret på sørsida var først ut sammen med vasking og skrapping på vestsida. Steinar Vikan på stillaset. Johan L. Mosdal hjelper til.

Foto: Leif Veland

stått for, men arbeidet har blitt utført på dugnad.

Stillasene kom 11. mai, og dugnadsarbeidet kom raskt i gang. Martin Raustein lånte ut sin lift, noe som gjorde arbeidet lettere og prosessen mer smidig. En kunne slik jobbe på flere plasser samtidig, og kravene til å holde avstand var lettere å overholde. Etter vasking og skrapping, ble spikerhodene børstet med stål-

børste festet til drill for å få bort rusten, deretter ble de sprayet med sink.

Veggene fikk to strøk med linoljemaling før stillaset ble tatt ned og satt opp på nytt. Der var fire seksjoner stillas i tre høyder, så dugnadsgruppen ble etter hvert ganske god på å ta ned og å sette opp stillas. For første gang på flere tiår er nå hele kirka nymalt med to strøk. Det har gått med 120 liter linoljemaling. 430 dugnadstimer har gått med.

Line Rausten er ikke redd for å gå i høyden. Foto: Leif Veland

Harald Marvin Brevik på sakrestitaket.

Foto: Leif Veland

Det var greit å male når været var godt. Øverst Johan Mosdal, under Svein Landrø og i liften Line Raustein. Foto: Noralf Ljøkjel

Noralf Ljøkjel (i liften) og Leif Veland maler østveggen. Foto: Harald Marvin Brevik

En malingslitt vestvegg. Svein Landrø tar saken. Foto: Leif Veland

En ferdigmalt Agdenes kirke. Foto: Leif Veland

Noralf Ljøkjel maler tårnet. Foto: Leif Veland

Noralf Ljøkjel

– ansvarlig for oppussing av Agdenes kirke

Tekst: Lars Sperre

Helt siden vårens siste snøbyger og fram til finværet endelig kom, har flere frivillige holdt på med å skrape og male Agdenes kirke. Lederen for dette er fornøyd med dugnadsinnsatsen ute på Værnes.

- Ja, jeg er mektig imponert, sier Noralf Ljøkjel, som har vært avdelingsleder for kirker og gravplasser i nye Orkland kommune fra årsskiftet. Før det var han kirkeverge i tidligere Meldal kommune. Allerede den gang fikk han greie på at enkelte kirkebygg hadde større behov for et malingsstrøk enn andre. Og da han kom utover til Agdenes, kunne han se at det stemte.

- Jeg tok etterhvert kontakt med menighetsrådet som oppnevnte en komite. Der ble også tidligere kirkeverge Johan Mosdal med. De som deretter ble utpekt, har stilt opp på en veldig positiv måte. Disse ti har fordelt seg over flere kvelder, med ca. fem stykker hver gang. Dette har vært veldig positivt. De har vist at de har erfaring med å skrape og male. De har høy kompetanse og har vært veldig selvgående.

- Men hvordan kunne dere starte opp et slikt arbeid når denne våren bød på så lite godvær?

- Da vi skjønnte at godt malingsvær lot vente på seg, måtte vi starte opp med skraping og trykkvasking i snø- og haglbyger med til dels stiv kuling. Men fordi sørveggen lå i le av været, gikk arbeidet bedre enn fryktet. De som stilte opp, slapp dermed også å miste motivasjonen.

Oppussingen av Agdenes er bare et av flere arbeidsoppdrag Noralf Ljøkjel er involvert i, for det nye Orkland kirkelige fellesråd har ansvar for 11 kirker og 11 gravplasser i Orkdal prosti. – Mange har sterk tilknytning til kirkebygget der de bor, og føler også tilhørighet til området rundt kirken. Dette ble tidligere kalt for kirkegårder, mens det nå har fått det mer livssynsnøytrale ordet gravplass. Nå er det framover høysesong for plenklipping og stell av graver på gravplassene, og de fleste er opptatt av at det skal se pent ut der avdøde i familie- og vennekrets er gravlagt.

- Denne tilhørigheten gjør det vel lettere å få folk til å stille opp på dugnad, selv om oppussing av kirkebygg vel er et kommunalt ansvar?

- Det er riktig, men stram økonomi og etterslep på endel vedlikehold gjør dugnadsinnsats kjærkom-

Noralf Ljøkjel.

Foto: Leif Veland

men. Likevel kan ikke nødvendig vedlikehold basere seg på dugnadsinnsats når det gjelder alt fremtidig vedlikehold. Det har både med regler i arbeidslivet og sikkerhetstiltak å gjøre. Slike hensyn må tilpasses fellesrådets handlingsplan som viser et stort vedlikeholdsbehov.

Noralf Ljøkjel er vant til å være handlingsorientert. Hjemme på gårdsbruket har han tidligere drevet med verpehøns, noe som var en stor virksomhet som krevde mye vedlikehold. Hjemgården ligger i området som også fram til 1960-tallet het Orkland kommune. Der vokste Noralf opp, ikke så langt fra Moe kirke, hvor han senere var med i menighetsrådet gjennom to perioder. Da ble han også leder av Orkdal kirkelige fellesråd, noe som ga en verdifull erfaring som har kommet godt med siden. Før åtte år som kirkeverge i Meldal, fikk han også erfaring som fungerende kirkeverge i Orkdal kommune.

Med andre ord er det en avdelingsleder med god kompetanse som nå drar rundt og treffer andre medarbeidere med verdifull kompetanse – slik som dugnadsgjengen ved Agdenes kirke. I tillegg til dem, vil Noralf skryte av de kommunalt ansatte som har ansvar for de tre gravplassene i tidligere Agdenes kommune, med stell og plenklipping. De er veldig positive å samarbeide med – noe som også kan komme godt med ved fremtidige behov.

Min salme

Jeg tar en telefon til Emma Fremstad (f.Olsen), 85, på Mølnehaugan i Ytre Agdenes. Om hun kan tenke seg å stille opp i *Min salme*-spalten i Menighetsbladet?

– *Ja, det går bra, det. Jeg har jo min spesielle salme.*

Så vi avtaler et treff, og får en lang og god formiddag med prat om fortid og nåtid. Alle bildene på vegger og bord inviterer også til å spørre litt – også om deres fem barn, barnebarn og oldebarn. Og om hennes kjære Hilmar, som døde i 2012.

– *Hilmar kjørte buss i Trondheim før han overtok heimgården her. Senere kjørte vi begge drosje.*

Emma vokste opp på den vakre Stavøya, mellom Vassbygda/Mølnebukta og Værnes. Der bodde hun sammen med mor og far, to tanter og en onkel, bestemor, bestefar og søsken. Emma var nest eldst i en søskenflokk på sju.

– *Det var en enestående god oppvekst. Vi lærte tidlig å arbeide. Da jeg var 10 år, fikk mor den minste, og jeg hjalp til under den fødselen.*

Emma forteller om tante som var "annerledes", og som bodde sammen med dem. Og vi er enige om at dette helt sikkert har vært med på å gjøre henne naturlig og trygg i møte med andre med spesielle behov.

– *Den andre tanta var lam på den ene sida. Først da hun var 41 år, fikk hun selv og vi andre vite at hun hadde hatt hjerneblødning under fødselen. Og fra nå av fikk hun hjelp, og det ble orden på ting.*

Det har vært mye krevende opp igjennom, sier jeg. Det har vært **svært** mye, forstår jeg etterhvert.

– *Ja, men jeg har levd et rikt og godt liv, til tross for at det har vært mye sykdom og elendighet. Men jeg savner de kjære som har gått bort. Min far døde da han var 58 år gammel. Da satt mor igjen med*

oss sju i alderen 10 til 21 år. Far var hjertesyk fra han var 41 år, men det var jo bare nitro som ble tilbudt på den tida...

Vår egen Elfrid (1954-2018) fikk MS da hun ble mor. På grunn av henne har jeg engasjert meg i Handikapforbundet i flere tiår, og vi har blant annet arbeidet mye for anlegget "hennes" ved Storvatnet.

Jeg forstår at også Emmas eldste datter var mye syk som barn, og at de var på Rikshospitalet fire ganger årlig. Stadig nyere forskning kunne etterhvert hjelpe datra så hun selv fikk ei datter, etter å ha mista to nyfødte. Og senere fikk hun firlinger, som nå er 35 år.

– *Det er et **under!** Ja, **det** sier jeg. Så nå har jeg 15 barnebarn som lever. Og 24 oldebarn.*

– Jeg må nesten få spørre om du har hatt noe forhold til kirka opp igjennom livet?

– Å, ja! Jeg har vært en ivrig kirkegjenger hele livet. Da vi var barn, brukte bestefar eller pappa å ro oss til Værnestangen, og så gikk vi opp til kirka. En gang fikk jeg med meg en spisspose med kjeks som vi søskena skulle dele. Da presten begynte å be Fader Vår, delte jeg ut kjeksene. Det ble ikke godtatt, nei! Pappa mente at jeg skulle ha venta til etter bønna.

– Og så, Emma, hvilken salme er **din** på en spesiell måte?

– *"Vår Gud han er så fast en borg". Den ble **min** dagen etter at far døde. Nabokona, Marie, sa at vi måtte syngre min fars sang da vi satt der i stua. Denne dagen ble sangen også min. Orda og innholdet gikk opp for meg. Sangen er så mektig, og så god. Den har vært viktig for meg gjennom et langt liv, og jeg synger den ofte for meg selv. "Vår Gud han er så fast en borg".*

Helga

Emma Fremstad Foto: Helga Hugdal Ødum

Vår Gud han er så fast en borg

*Vår Gud han er så fast en borg,
han er vårt skjold og verge.
Han frir oss ut av nød og sorg
og vet oss vel å berge.
Vår gamle fiende hård
til strid imot oss står.
Stor makt og arge list
han bruker mot oss visst.
På jord er ei hans like.*

*Vår egen makt er intet verd,
snart fikk vi banesåret.
Men én går frem i denne ferd,
som Herren selv har kåret.
Vil du hans navn få visst?
Han heter Jesus Krist,
den høvding for Guds hær,
i ham kun frelse er.
Han marken skal beholde!*

*Om verden full av djevler var
som ville oss oppsluke,
vi frykter ei, vi med oss har
den som Guds sverd kan bruke.
Er verdens fyrste vred
og vil oss støte ned,
han ingen ting formår,
fordi alt dømt han går.
Et Guds ord kan ham binde.*

*Guds ord det skal de nok la stå,
og ingen takk de høster.
Gud selv vil mektig med oss gå,
hans gode Ånd oss trøster.
Og om vårt liv de tar,
og røver alt vi har,
la fare hen, la gå!
Mer kan de ikke få.
Guds rike vi beholder.*

Martin Luther, 1529.

Hvordan var/er koronatida for deg?

Tekst og foto: Helga Hugdal Ødum

Vi har tatt en prat med tre damer (bedre likestilling neste gang!) for å høre litt om hvordan denne annerledes-tida har vært. Åtte-ni uker har vært som en mannsalder, var det noen som skrev. Ja, kanskje det – for enkelte. Og alle har vært ramma, mer eller mindre, og på forskjellige måter. Men noen har også uttalt at de nesten har hatt det bedre i disse ukene, fordi de ikke var så alene om å føle seg alene og uten sosial omgang. Situasjonene har vært så forskjellige, men noe usikkerhet og mange forholdsregler har vi hatt felles.

Liv Gudrun Selnes (f.1962) vokste opp på Gjerde på Bjørnstad, en kilometer før Øyangen.
– Du kan skrive at jeg vokste opp rett ovafor Fiskløysa, sier hun til meg som er relativt ny i området. Vi har møttes både i kirka og på bedehuset, så jeg har forstått at hun har sterk tilknytning til gamle Agdenes kommune.

Liv Gudrun Selnes

– Ja, jeg har mor på Sykehjemmet i Lensvika, men selv bor jeg på Gjølme nå.

Hvordan har du opplevd ukene siden Norge ble lukket ned den 12. mars?

– Jeg kan kanskje si at noe har vært negativt og noe har vært positivt. Jeg

fikk bedre tid til å flytte fra Steinkjer til Gjølme da det ble som det ble. Mye ble nettbasert på arbeid, så jeg kunne arbeide heimefra. Jeg var på en måte heldig fordi det var travelt. Mange andre som er alene, har uttrykt at tida har vært ekstra vanskelig, men jeg har ikke følt på det.

Det negative var selvfølgelig at jeg ikke kunne besøke mor som tidligere. Men fordi jeg flytta til Orkland, fikk jeg besøke henne mer. Og nå i det siste har jeg kunnet besøke henne en gang i uka, i en halv time. Min bror og jeg besøker henne samtidig.

Kan du fortelle litt om arbeidet ditt?

– Jeg er spesialpedagog på Fagerhaug kristne skole på Stjørdal, så jeg pendler med pendlerbussen. Men jeg søker jobber i dette området nå (i Orkland), og håper å få arbeid litt nærmere etterhvert.

Da takker vi for praten utafør Agdenes kirke, Liv Gudrun - og sier lykke til med videre søking!

Tove Anita Åsmul (f.1966) vokste opp og bor i Lensvika, men bodde i Trondheim i fem år i oppveksten. Vi spør hvordan Tove Anita har opplevd de siste månedene.
– Nå har alle noe felles i at vi har vært fratatt noe frihet på grunn av restriksjonene. Og koronatrusselen har rammet alle, på en måte. Verden er trua. Og jeg tar mine forholdsregler, også fordi jeg arbeider i helsevesenet. Men jeg må bare være ærlig på at min tilværelse har vært koronalignende i mange år på grunn av sykt barn. Innskrenkningene og fraværet av frihet og sosial omgang kjenner jeg fra de siste 15 åra. Så akkurat det er ikke noe nytt..

Vi møtes ved butikken denne gangen, og kreative Tove har kjøpt maling til ei lampe. Jeg uttrykker beundring for at hun svarer så ærlig på spørsmålet mitt.

– Jeg velger å svare ærlig. Samtidig

Tove Anita Åsmul

ønsker jeg **ikke** å framstå som et offer, selv om vi lenge har levd i ei ensom krise hvor **vår** tilværelse har vært trua. Men livet er sånn at vi må det vi må. Selv om alle de store livsområdene har vært ramma: Heimen, arbeidet, økonomien, sosial omgang, partner. Nå, i koronatida, er det flere som opplever **noe** av det samme. Men, som sagt, jeg vil ikke framstilles som et offer. Det er som det er, og jeg prøver å fokusere på det positive og kreative.

Livet gir ikke alltid enkle svar eller snipp-snapp-opplevelser. Sjelden har jeg følt mer behov for å klemme i denne annerledestida. Men vi må ta avskjed uten klem i duskregnet ved butikken. Men vi holder begge ei hånd på hjertet og vil hverandre vel.

Else Marri Østgård (80 år) ble født Svorkmo, og bodde på Monsetjåren til hun var sju år. Siden har hun bodd i Vassbygda/Mølnbukta. Else er enke, etter at hennes Kolbjørn døde for 16 år siden.

– Familien flytta hit fordi mamma og far tok over gården etter bestefar. Eller gården... Det var vel helst et lite småbruk.

Hvordan har du hatt det i koronatida, da?

– Ja, hva skal jeg si? Jeg har i alle fall fått advarsler fra barna om å være forsiktig - mer forsiktig enn jeg hadde tenkt selv. Det ble bråslutt på "laupinga", ja! Jeg har savna møter, og tirsdagstreff på Mølnhaugan, vafler der på fredagene og formiddagstreff på Lensvik bedehus. Dette savner jeg fortsatt. På det strengeste ville ikke barna mine komme, for de var redde for å smitte meg. Og kom de, så var de bare ute i gården.

Ble det ensomt?

– Ja, det ble det, faktisk. Jeg gikk litt.

Og var innom butikken – og sprita meg både ut og inn!

Enn nå, da, når noen av restriksjonene er lempa på?

– Jeg er mer ute blant folk, men er jo forsiktig. Det er denne spritinga, vet du. Men overfor mine egne har det blitt noen klemmer nå.

Før jeg kjører heimover, blir jeg mange garnnøster rikere, så det kan være lønnsomt å lete fram intervjuobjekter til Menighetsbladet. Takk for pratene, Else!

Else Marri Østgård

Koronaregler og kirkegang

Tekst og foto: Helga Hugdal Ødum

Da vi endelig kunne samles i kirka igjen, måtte det selvfølgelig skje etter de regler og forordninger som våre styresmakter har bestemt. Slik må det være. Opptil 50 personer kan samles, er det nå bestemt. Og alle må registreres med navn og telefonnummer. Ja, visst er det litt uvant, men vi ønsker å gjøre det "etter boka". I Agdenes kirke var knapt 30 personer samla den 31.mai – den første kirkesøndagen etter 12.mars. Janne Fremstad og Marit Johanne Selbæk satt ute i våpenhuset med de riktige lister for å "skrive oss i manntall". Vi fikk ark med dagens program og salmene (ikke salmebøker til å bla i). Disse tok vi helst/riktigst etter at vi hadde sprita oss ved innskrivinga.

Kirkekaffe på kirkebakken.

Inne i kirka sto det beskjed om at vi vennligst ikke skulle ta med oss puter inn i benkeradene. Kort sagt: Berør så lite som mulig, også her. Og før gudstjenesten var det allerede gjort klart til nattverd: Brødet lå oppe i den enkelte særkalk, så det bare var vi selv som berørte brødet før vi dyppet det i vinen og putt det i munnen. Lars prest inviterte alle med til kirkekaffe på kirkebakken. Etter som dette var en uvanlig varm og fin dag, ble det naturlig med kaffe i skyggen av de store trær. Også her var det gjort riktige forberedelser, og vi hadde selvfølgelig blitt minnet om avstand og regler, så nå var det

opp til den enkelte å huske den nødvendige avstand med mere. Og selv om det var trivelig å treffes igjen, måtte vi huske at håndtrykk og eventuelle klemmer må vente. Det lå et formkakestykke ferdig på hver asjett, og det var de samme som skjenket kaffe til oss alle. Vi fikk ikke selv hente kannene for å fylle på til oss selv og andre. Sånn må det være, og vi må hjelpe hverandre med å huske. Selv den beste kan glemme, har vår statsminister vist oss!

Men vi prøver så godt vi kan – og er med på dugnaden for land og folk. Se også Kveldstanker (side 3) om denne gudstjenesten.

Digitale gudstjenester – alternativ i en koronatid

Av Lars Sperre

Den 12. mars i år blir en dato mange av oss vil huske. Da stoppet samfunnet plutselig opp, mye ble stengt og det meste ble annerledes. Gjennom de neste ukene måtte vi prøve å klare hverdagen så godt vi kunne. Vi som jobber i kirken, forsto også raskt at perioden vi gikk inn i, ville by på utfordringer vi ikke hadde opplevd før. Vi fikk regler i forhold til smittevern, og disse fikk innvirkning på hvordan vi kunne gjennomføre kirkelige handlinger i tiden som fulgte.

Spesielt sårbart ble dette i forhold til begravelser, som måtte gjennomføres med bare noen få tilstede. Det kunne gi en følelse av å være i et vakuum, når vi visste at mange flere hadde ønsket å vise sin deltakelse i sorgen. Flere av dem som i denne perioden ikke har fått vært i begravelser, kan derfor fremdeles føle at de ikke har fått bearbeidet sorgen. Noen tenker på om de bør arrangere minnesamvær i ettertid, mens andre har fått utløp for tanker og sorg på digitale minnesider. For sorgen varierer fra menneske til menneske, men handler alltid om sterke følelser.

Å kunne velge digitale løsninger ble også viktig for oss som er vant til å forberede åpne gudstjenester i kirkerommet. I midten av mars fikk vi beskjed om at det ikke kunne holdes vanlige gudstjenester de neste ukene og månedene. De første meldingene gikk ut på at dette kunne komme til å drøye til utpå høsten. Dette skapte frustrasjon og fikk oss til å måtte planlegge det meste på nytt. I første omgang førte det til at konfirmasjonene måtte

flyttes fra mai til september, men det ville også føre til utfordringer når det gjaldt gjennomføring av dåp og vielser.

Til tross for dette måtte vi prøve å finne andre muligheter som kunne fungere. Vi forsøkte å tenke kreativt og finne løsninger som kunne bli en erstatning når kirkene måtte stenges. Jeg husker derfor godt den kvelden jeg ringte til Jon Ola Lien, som jeg visste er dyktig når det gjelder lyd og bilde. Jeg spurte ham om vi kunne prøve å lage noen gudstjenester i en kortere form, og legge dem digitalt ut på nettet.

Jon Ola Lien og Lars Sperre. Foto: Lars Sperre

Som den positive og løsningsorienterte mannen han er, svarte Jon Ola umiddelbart ja. Etter å ha snakket litt sammen, ble vi enige om å lage noen slike digitale gudstjenester i de tre kirkene våre. Opplegget ble enda bedre ved at vi fikk med den alltid positive, kreative og musikalske Marit Selbæk. Med en forsangergruppe i tillegg ble vi

Staben som var med på gudstjenesten i påska.

alle veldig fornøyd. De to første gudstjenestene fikk vi til fra Ingdalen kirke, og deretter ble det to til fra Lensvik. Det hele toppet seg med 17. mai fra Agdenes kirke, der også Promenaden ville være

Lars Sperre og Marit Johanne Selbæk i Lensvik kirke. Foto: Jon Ola Lien

med og spille.

Responser på det vi klarte å lage sammen, ble over all forventning. Når vi oppsummerer, viser det seg at flere tusen har vært inne og sett på det vi laget. Vi har fått tilbakemeldinger lokalt, men også fra flere som har sett sendingene våre andre steder i landet. Dette bidrar til at vi kan gjøre oss noen refleksjoner. Vi ser at folk via nettet kan delta på gudstjenester når de selv vil. I tillegg kan mange via nettet delta på gudstjenester anonymt. Dette viser noe vi lett kan glemme, nemlig at forholdet til tro og tvil ikke bare er personlig, men også noe privat. Det er ikke alle som ønsker å offentliggjøre dette ved å vise seg i kirken på åpne gudstjenester. Vi som jobber i kirken, bør ta dette inn over oss.

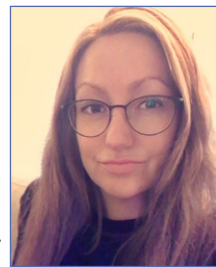
Vi har ingen stor kirkestab i Agdenes sokn, men vi har den store fordel at vi jobber godt sammen. Selv om vi er få, klarer vi derfor å få til det vi ønsker. Nå når hverdagen vender tilbake og vi skal samles til søndagsgudstjenester igjen, tenker vi mye på om det er noe som bør forandres. Koronatiden har lært oss at det er fornuftig å prøve ut nye løsninger, slik at vi kan nå ut til flere med det gode budskapet vi er satt til å formidle. For å få til dette, vil vi også gjerne ha innspill fra flere som har fulgt med på de digitale sendingene, og som også ellers føler tilhørighet til kirken i lokalsamfunnet.

Fra andre sending, Ingdalen kirke.

Foto: Marit J. Selbæk

Kirkevergens spalte

Det å bygge en ny organisasjon er en prosess. Nye rutiner og reglementer skal på plass og implementeres. Mye er selvfølgelig likt slik som det var før sammenslåingen, og mange av ansvarsområdene og arbeidsoppgavene er fortsatt de samme og utføres av de samme personene. Nå er vi en del av et større fellesskap her i Orkland. «Sammenslåingen har som mål å etablere en ny organisasjon som skal være effektiv og god i forhold til tjenester til befolkningen, ivareta kirkens omdømme, bygge en kultur hvor godt arbeidsmiljø er viktig og styrke kompetansen».

Den norske kirke og Orkland kirkelige fellesråd består av en virkelig flott gjeng med dedikerte og engasjerte medarbeidere. Vi lærer stadig noe nytt og utvikler oss, både som enkeltindivider og som fellesskap. De digitale gudstjenestene, som ble startet opp og lansert under Covid-19 pandemien, har vist at kreativiteten og skapergleden blomstrer. Dette på tross av, eller kanskje på grunn av, krevende forhold.

Agdenes og Lensvik kirker har begge fått et løft og godt utført vedlikehold dette året. Ved Agdenes kirke har det vært en super dugnadsgjeng som har stått på og malt kirka. En stor takk til dugnadsgjengen! Det er en sann glede å se hvor fin Agdenes kirke er nå! De siste tre månedene har smittevern vært langt fram i panna, og mange har nok kjent på frykten for selv å bli syke og det å skulle smitte noen som ikke har et immunforsvar som står imot koronaviruset. Ekstra renhold og forbehold for å unngå smittespredning har vært gjennomført siden midten av mars, og gjennomføres fortsatt. Dette for at kirkerommene skal være trygge for de som er tilstede for å bisette og begrave sine kjære, for de som søker restitusjon og åndelig føde i gudstjenester, de som samles for vigsel, dåp og konfirmasjon. Kirken er til for folket i både medgang og motgang. Her skal det være trygt og godt å være.

Med dette så ønskes dere alle en riktig god sommer! Ta vare på hverandre, både sammen og i utøvelsen av «nærhet på avstand»!

Mvh. Silje Ysland, kirkeverge i Orkland

VKM – Voksen Kultur Møtes

Tekst: Leif Veland
Foto: Leif Veland og Kjell Inge Selbekk

5. mars, nøyaktig ei uke før Norge stengte ned, ble VKM – Voksen Kultur Møtes arrangert i Lensvik Samfunnshus. Tankene rundt et slik arrangement ble sådd hos Marit Johanne Selbæk etter å ha vært med på å arrangere UKM i fjor. Etter å ha fått Jon Ola (Lien) med på ideen om å lage et kulturarrangement for de OVER 20, tok

de den gryende planen videre sammen. Stine og Kåre Svanem ble med, likeså Marit og Bjarne Sæther Strøm og Åse T. og Daniel Fosstvedt.

Og mye god planlegging må det ha vært i forkant, for et så profesjonelt opplegg skal en lete lenge etter. Hver enkelt deltager fikk tildelt tid til prøver og lydsjekk. Det ble tatt opp video av hver gruppe på forhånd som ble vist på storskjerm mens de gjorde seg klare til å gå på scenen. Det ga assosiasjoner til

Melodi Grand Prix.

For meg var det overraskende og gledelig å se den store bredden av kultur som ble vist. Her var sang og musikk, dans, diktlesing og opplesning. Der var soloframføringer, duo og grupper. At området har så mange gode lokale aktører, var flott å få med seg. Pianist var Atle Rudolfsen.

Elever fra 8. klasse ved Lensvik skole stod for kaffeserveringa i pausen. De fikk også inntekta av kafevirksomheten.

Jens Sterten (f.1922), som nå bor på Hamnahaugen, har nylig skrevet ned ei lita historie fra sin barndoms dager. Vi er taknemlige over å få trykke den her i Menighetsbladet. Jens har vært gårdbruker i Lensvika i hele sitt yrkesaktive liv. Han drev med jordbær, mink, kyr og griser. Ellers har han drevet med en del trearbeid. For sju-åtte år siden flytta han til Hamnahaugen. Her leser han mye, og løser kryssord mm. Bortsett fra noe redusert hørsel, må vi absolutt betegne Jens som en sprek og ungdommelig mann.

Helga

En solskinnshistorie.

Før jeg forteller selve historien, må jeg minne om at tilgangen på varer i butikkene var ganske annerledes i min barndom. Dette var før plastikkens dager. Sirup var en viktig del av pålegget på brødskiva. For å få kjøpt sirup, måtte vi ha et spann, og det var det ikke enkelt å få tak i. Handelsmennene fikk kjøpt drops i spann, og når spanna var tomme, ble de delt ut til kunder som hadde bestilt.

Jeg kan også nevne at min bestemor fikk av den første alderstrygden som ble utbetalt. Den var på en krone dagen. Den rakk også

Jens som liten gutt, før han plukka og solgte blåbær!

Jens Sterten. Foto: Helga Hugdal Ødum

til noen øre til oss barna – til basarpenger.

Så til historien: Det var høst, og blåbæra var moden. Jeg skulle plukke bær og sende med far til byen og torget. Men jeg hadde ikke noe spann å plukke i. Min snille bestemor sa at hun kunne tømme sirupen i en komme og vaske spannet, så jeg fikk låne det.

Det var bra med bær, og jeg plukket spannet nesten fullt. Men på heimveien ned fra åsen trakk jeg i et hull og mistet nesten alt sammen.

Neste dag ønsket jeg å få lokket med. Dette var ikke enkelt. Foreldrene mine var redd jeg kunne kaste det bort. Men med bestemors hjelp fikk jeg låne lokket. Det var en fin dag med solskinn. Jeg la iveri med bærspannet med niste nedi og lokket på. Jeg gikk snarveien over ei myr. Der var det ei tue med litt blåbær. Jeg skulle jo sette på lokket, men jeg tenkte at det sikkert kunne seile fint på lufta hvis jeg ga det en snurr og kastet det. Det gikk veldig fint! Og dette ble gjentatt. Men plutselig var lokket borte. Jeg lette og lette, og tenkte på hvordan det skulle bli å komme heim uten lokk. I fortvilelsen satte jeg meg ned på en tue og ba om hjelp til å finne lokket. Da jeg reiste meg opp, så jeg ikke bare ei sol på himmelen, men også ei sol nede i lyngen. Det var sola som kastet gjenskin fra lokket.

Visste du at....

..... i forbindelse med åpningen av nyveien Grønningen – Selva i 1960, opplyste avdelingsingeniør Helde at veien Gjølme – Lensvik kirke hittil har kostet kr. 3.850.000,- og herav til strekningen Grønningen – Selva er det hittil brukt kr. 1.800 000,-

Kilde: Adresseavisen, LJV, 23.juni 1960.

..... Ole Lunda var født på en gård i Børsa som ble kalt Lunda, og kona Ingrid var født på en av Meistadgårdene? Og flyttet inn til Agdenes på 1830-tallet og kjøpte en av Fremstadvårdene i Vassbygden. Denne gård er siden den tid i daglig tale blitt kalt Lunda.

Kilde: Adresseavisen 1.12.1931, X+Y.

..... at lærerne ved Lensvik skole gav 15 salmebøker som gave til Lensvik kirke i forbindelse med 100-årsjubileumet i 1963?

Kilde: Adresseavisen 21.10.1963.

..... en mann fra Ingdalen som i mellomjulen var en tur i marka, fant i Håvardsdalen, en mils vei fra bygden, et lite forkommet lam? Lammet som var bare skinn og bein og ellers temmelig dårlig, tilhørte Ole Selbæk fra Lensvik. Finneren gikk heim efter en kjelke, hvorpå han fraktet lammet til bygden.

Kilde: Fosens Blad av 5.januar 1931.

..... den gamle bygdemølleren i Ingdalen, Johan Ingdal, arbeidet 56 år i kvernhuset ved Ingdalsfossen? Før han begynte som møller, var han tømmerkjører, og om sommeren var han uti Vassbygden i Agdenes og tok opp torv.

Kilde: Arbeideravisa den 23.12.1954. Aga.

Agdenes historielag
Joar Tøndel

døde

VI MINNES VÅRE MEDVANDRERE SOM NYLIG HAR GÅTT BORT

Agdenes kirke

Solveig Annie Hansen
Død 23.03.20 (f. 1928)
Åse Johanne Brevik
Død 23.04.20 (f. 1925)
Irene Røstad Værnes
Død 23.04.20 (f. 1965)

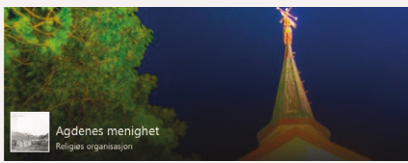
Lensvik kirke

Line Stenberg Ræder
Død 20.03.20 (f. 1986)
Hildur Birgitte Landrø
Død 16.04.20 (f. 1948)
Anna Grønningen
Død 09.05.20 (f. 1932)

Ingdalen kirke

Kristoffer Tangvik
Død 15.04.20 (f. 1933)
Rune Bakken
Død 26.05.20 (f. 1971)

Følg Agdenes menighet på Facebook

Friluftsgudstjeneste ved Storvatnet

Det blir friluftsgudstjeneste ved **Storvatnet 26. juli kl. 12.** Hvis regn flyttes gudstjenesten til Vassbygdens bedehus.

Konfirmasjonene

LØRDAG 12. SEPTEMBER
Lensvik kirke kl. 11.
Ingdalen kirke kl. 13.

LØRDAG 19. SEPTEMBER
Agdenes kirke kl. 11.

Gullkonfirmanter

Det blir feiring av gullkonfirmanter under gudstjenesten i Lensvik kirke søndag 30. august kl. 11. Etterpå blir det samling for gullkonfirmantene i bedehuset.

Gudstjeneste med MC-treff

Det blir gudstjeneste med MC-treff i Ingdalen kirke 23. august kl. 12.

AGDENES MENIGHETSBLAD på nett

Du kan nå lese Agdenes menighetsblad på nett. Du finner det under linken:
<https://kirken.no/orkland>

Der vil du også finne menighetsblad for Orkdal og Meldal.

Søvasli

Ungdomssenter og leirskole

Leir, leirskole, foreningshelger, selskapslokale.
www.sovassli.no

Hjertelig takk for all vennlig deltagelse ved vår kjære mammas bortgang. Takk for minnegaven til Mølnhaugan alderspensjonat.

Jorid, Astrid og Arne
m/familier

Hjertelig takk for all omtanke, blomster og hilsener i forbindelse med Hildur Birgitte Landrøs bortgang. Tusen takk for minnegaven på 36 000,- til Skisporets Venner.

Leif, Ellen og Ragnar m/familier

Tusen takk for blomster, omtanke og omsorg i den tunge tiden etter at vi så tragisk mistet vår kjære Line. Tusen takk til alle dere som hedret hennes minne ved å gi en gave til kreftforskning, det ble til sammen hele 94 100,00 kr.

Viktor, Axel og David
Sverre
Toril B og Johan Ræder

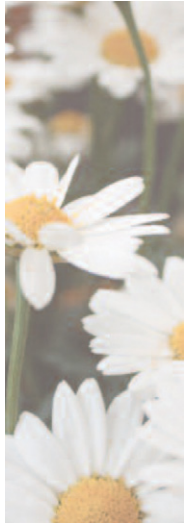
Agdenes sokn takker hjerteligst familien for minnegaven på kr 18 635,- gitt til Ingdalen kirke i forbindelse med Kristoffer Tangviks begravelse fredag 24. april.

Elveseter Begravelsesbyrå

Lyngv. 3, 7088 Heimdal

Tlf. 72 84 50 80

Vi ordner alt
ved begravelser.
Alltid til tjeneste.

Begravelsesbyrået Høivik

Kontor: Dikesvn. 1
(Fannremsmoen) www.byraethoivik.no

- Begravelser – Kremasjoner
- Båretransport – inn – utland
- Minnesamvær
- Gravsteiner – Navnetilføyer

VIRKE
GRAVFERD

KVALTET – SERVICE
DØGNVAKT 72 48 50 60
415 40 799 - 900 14 012

Bilder

Ei ferdigstilt Lensvik kirke

Foto: leif Veland

Friluftsgudstjeneste på Fjølåsen 14. juni

Foto: Helga Hugdal Ødum

Erling Indergård. Foto: Helga Hugdal Ødum

LANG ERFARING i å bistå pårørende ved dødsfall

ORKDAL
begravelsesbyrå

post@orkdal-begravelsesbyra.no
www.orkdal-begravelsesbyra.no

VAKTTELEFON
72 48 56 41

AGDENES MENIGHET

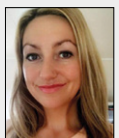
AGDENES MENIGHET

Menighetens kontor finner du i Lensvik kommunehus. Se kontortider nedenfor.

PREST Lars Sperre

Tlf.995 99 765
ls776@kirken.no
Kontortid: onsdag og torsdag 10.00-14.00

KIRKEVERGE Silje Ysland

K.tid: mandag og torsdag 10.00-14.00
Mobil: 909 83 381

KIRKETJENER og MENIGHETSPEDAGOG Marit J. Selbæk

ms934@kirken.no

Menighetsrådets kontonummer

4270.30.16671. Dette kontonummer benyttes både til innbetaling til blomsterfondene og til kirkene. En kan også benytte Vipps#115451 - Agdenes sokn.

Henvendelser dåp og vigsel

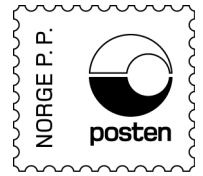
Ønsker du å melde dåp, eller ønsker samtale vedr planlagt vielse? Ta kontakt med Orkland kirkekontor på telefon 72 47 97 50 eller via hjemmesiden www.kirken.no/orkland

Gravferd eller bisettelse

I forbindelse med dødsfall og begravelse, ta kontakt med begravelsesbyrå eller med servicetelefon vakthavende prest på mobil 928 44 481 eller Orkland kirkekontor på telefon 72 47 97 50.

Menighetsrådet

Det sittende menighetsrådet ble valgt i 2019. Leder: Lars Birger Aadland Tlf. 918 09 643
Epost: larsbirg@onlin.e.no
Nestleder: Sissel Karlsen Tlf. 988 55 160
Epost: sisskasi@hotmail.com

Returadresse:
7316 Lensvik

Agdenes

Lensvik

Ingdalen

Velkommen til gudstjeneste

JUNI

21. juni, 3. søndag i treenighetstiden

Tekst: Lukas 14:15-24.

Lensvik kirke kl. 11: Gudstjeneste ved Audun Slettahjell.
Takkoffer til Norsk kirke i utlandet.

JULI

19. juli, 7. søndag i treenighetstiden

Tekst: Lukas 15:1-10.

Lensvik kirke kl. 11: Gudstjeneste ved Lars Sperre.
Takkoffer til Det norske bibelselskap.

26. juli, 8. søndag i treenighetstiden

Tekst: Matteus 6:19-24.

Storvatnet kl. 12: Friluftsgudstjeneste ved Lars Sperre.
Hvis regn: Gudstjeneste på Vassbygdens bedehus.
Takkoffer til Vassbygdens bedehus.

AUGUST

9. august, 10. søndag i treenighetstiden

Tekst: Lukas 5:27-32.

Lensvik kirke kl. 11: Gudstjeneste ved Lars Sperre.
Takkoffer til IKO – Kirkelig pedagogisk senter.

23. august, 12. søndag i treenighetstiden

Tekst: Matteus 6:24-34.

Ingdalen kirke kl. 12: Gudstjeneste ved Lars Sperre.
MC-treff. Takkoffer til menighetens arbeid.

30. august, 13. søndag i treenighetstiden

Tekst: Matteus 25:14-30.

Lensvik kirke kl. 11: Gudstjeneste ved Lars Sperre.
Gullkonfirmanter deltar.
Takkoffer til menighetens arbeid.

SEPTEMBER

6. september, Vingårdssøndag

Tekst: Matteus 20:1-16.

Agdenes kirke kl. 11: Gudstjeneste ved Lars Sperre.
Takkoffer til menighetens arbeid.

12. september, Lørdag

Tekst: Jeremia 29:10b-14.

Lensvik kirke kl. 11: Konfirmasjon ved Lars Sperre.

Ingdalen kirke kl. 13: Konfirmasjon ved Lars Sperre.

Takkoffer til menighetens konfirmantarbeid.

19. september, Lørdag

Tekst: Jeremia 29:10b-14.

Agdenes kirke kl. 11: Konfirmasjon ved Lars Sperre.
Takkoffer til menighetens konfirmantarbeid.

OKTOBER

18. oktober, 20. søndag i treenighetstiden

Tekst: Johannes 11:1-5.

Lensvik kirke kl. 11: Gudstjeneste ved Lars Sperre.
Presentasjon av de nye konfirmantene.
Takkoffer til menighetens konfirmantarbeid.